

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci žalobce: **X**, nar. xx. xx. xxxx, státního příslušníka Ukrajiny, bytem v ČR X, X, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců X, X, X, zastoupeného Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10 – Vršovice, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, se sídlem Křižíkova 8, Praha 8 – Karlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2017, č. j. KRPS-134767-9/ČJ-2017-010022,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubovi Backovi, advokátovi se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10 – Vršovice, se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **8.228,- Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou zdejšímu soudu dne 2. 5. 2017, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2017, č. j. KRPS-134767-9/ČJ-2017-

010022, kterým byl zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba zajištění byla stanovena na čtyřicet dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že s žalobcem bylo dne 24. 4. 2017 zahájeno řízení o správním vyhoštění poté, co byl dne 23. 4. 2017 zajištěn, neboť pobýval na území České republiky bez platného pobytového oprávnění. Žalobci bylo již rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 5. 2014, č. j. KRPS-258068-38/ČJ-2013-010022, které nabylo právní moci dne 20. 5. 2014, uloženo správní vyhoštění s lhůtou k vycestování v délce 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobce po uplynutí lhůty nevycestoval a od 5. 6. 2014 pobýval na území ČR neoprávněně. Následně byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5, ze dne 5. 11. 2015, sp. zn. 40 T 20/2015, který nabyl právní moci dne 25. 11. 2015, shledán vinným ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, kterého se dopustil tím, že se od blíže nezjištěné doby nejméně do 27. 7. 2015 svévolně zdržoval na území České republiky, přestože věděl, že mu bylo shora uvedeným rozhodnutím uloženo správní vyhoštění. Z odůvodnění rozsudku je podle žalovaného zřejmé, že si byl vědom toho, že pobýval na území ČR neoprávněně, současně byl upozorněn, že dalším setrváváním na území ČR se bude dopouštět trestné činnosti. Žalovaný na základě těchto zjištění dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců. Uložení mírnějších zvláštních opatření by s ohledem na dosavadní jednání žalobce bylo neúčelné a nedostačující, neboť existuje důvodná obava, že by nadále pokračoval v nelegálním pobytu a svým jednáním by mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný neshledal, že by zajištění bylo zásadním zásahem do rodinných či soukromých práv žalobce. Pokud jde o realizovatelnost vyhoštění, žalovaný uvedl, že správní vyhoštění lze realizovat v době zajištění. Existuje předpoklad, že zastupitelský úřad Ukrajiny vystaví náhradní cestovní doklad a ověří totožnost žalobce. Žalovaný dále uvedl, že mu není známa žádná další překážka, která by realizaci vyhoštění bránila.

Žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se podle jeho názoru nezabýval možnou existencí vážné újmy hrozící žalobci v případě jeho vyhoštění, přestože při svém výslechu uvedl, že za překážku vycestování považuje válečný konflikt, který probíhá na Ukrajině. Žalovaný se s touto skutečností vůbec nevypořádal. Žalobce v této souvislosti odkázal na závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, a rozsudku NSS ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 236/2015 (všechna rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žalovaný se k možnosti realizace účelu zajištění vyjádřil pouze stručně na 4. straně napadeného rozhodnutí. Toto vyjádření však představuje paušální vypořádání otázky hrozící vážné újmy a neodpovídá relevantním individuálním okolnostem případu. Jelikož v době vydání napadeného rozhodnutí nedisponoval závazným stanoviskem Ministerstva vnitra a toto stanovisko nepromítl do rozhodnutí, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že postupoval v souladu se zákonem, vypořádal se s veškerými otázkami a z tohoto důvodu navrhuje zamítnutí žaloby. Žalovaný poznamenal, že žalobce podal dne 25. 4. 2017 v zařízení pro zajištění cizinců žádost o mezinárodní ochranu. Ministerstvo vnitra rozhodlo rozhodnutím ze dne 28. 4. 2017, č. j. OAM-78/LE-

LE05-LE05-PS-2017, o jeho zajištění v režimu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Z tohoto důvodu bylo zajištění žalobce v režimu zákona o pobytu cizinců dne 28. 4. 2017 ukončeno. Žaloba tak byla podána až po ukončení platnosti zajištění.

Dále žalovaný uvedl, že před zajištěním byl s žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení, při němž žalobce žádné překážky vycestování neuvedl. Má tedy za to, že postupoval v souladu se závěry žalobcem citovaného rozsudku NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, neboť vycházel ze skutečností, které mu byly známy. Žalovanému je rovněž známo, že v podobných případech Ministerstvo vnitra ve svých závazných stanoviscích rozhoduje kladně ve smyslu možného vycestování. Žalobce uvedl, že mu ve vycestování brání válečný konflikt na Ukrajině až do protokolu o výsledku účastníka správního řízení, který byl sepsán po vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný hodnotil tyto skutečnosti po zahájení řízení o správním vyhoštění a dospěl k závěru, že se nejedná o důvod pro ukončení zajištění. Správnost tohoto postupu následně potvrdilo i závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 24. 4. 2017, z něhož vyplývá, že život v oblasti, odkud pochází žalobce, probíhá bez vážnějších problémů. Pokud jde o možnost povolání do vojenské služby, uvedl, že branná povinnost představuje legitimní občanskou povinnost. Naopak vyhýbání se vojenské službě by mohlo být vyhodnoceno jako porušení ukrajinských zákonů.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Žalobce přicestoval do České republiky v roce 2005 podle svého tvrzení na návštěvu za sestrou, která zde má trvalý pobyt. Poté získal oprávnění k pobytu za účelem zaměstnání. Naposledy mu bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání s platností od 7. 9. 2009 do 10. 1. 2010.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 5. 2014, č. j. KRPS-258068-38/ČJ-2013-010022, které nabylo právní moci dne 20. 5. 2014, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s lhůtou k vycestování v délce 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 3 roky. Žalobce po uplynutí lhůty k vycestování dále pobýval na území ČR bez pobytového oprávnění.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5, ze dne 5. 11. 2015, sp. zn. 40 T 20/2015, který nabyl právní moci dne 25. 11. 2015, byl žalobce shledán vinným ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, kterého se dopustil tím, že se od blíže nezjištěné doby nejméně do 27. 7. 2015 svévolně zdržoval na území České republiky, přestože věděl, že mu bylo uloženo správní vyhoštění. Byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 2 měsíců, výkon trestu mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 roku.

Dne 23. 4. 2017 byl žalobce kontrolován příslušníky Policie ČR. Vzhledem k tomu, že se neprokázal platným cestovním dokladem a dokladem o pobytovém oprávnění byl zadržen a byly proti němu zahájeny úkony v trestním řízení pro podezření ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Poté, co nebyl v trestním řízení vzat do vazby, byl dne 24. 4. 2017 v 12:20 zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

Dne 24. 4. 2017 v 15:45 hodin byl s žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení ze dne 24. 4. 2017, č. j. KRPS-134767-8/ČJ-2017-010022. Žalobce uvedl, že se zdržuje na území ČR od roku 2005 a legálně zde pobýval na pracovní vízum do roku 2010. Povolení k pobytu mu poté nebylo prodlouženo. V roce 2013 byl kontrolován na stavbě a byl mu udělen výjezdni příkaz, který ale nerespektoval. V roce 2015 ho opět kontrolovali a bylo s ním vedeno trestní řízení. V listopadu 2015 byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody, ani poté nevycestoval. Nemá platný cestovní průkaz a je si vědom, že na území ČR pobývá neoprávněně. Pracuje brigádně na stavbách, ale pracovní povolení nemá.

Následně žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí.

Po zajištění žalobce vydal žalovaný oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění ze dne 24. 4. 2017, č. j. KRPS-134767-10/ČJ-2017-010022, s nímž byl žalobce rovněž téhož dne seznámen.

Dne 24. 4. 2017 v 16:45 byl v řízení o správním vyhoštění proveden výslech žalobce, o němž byl sepsán protokol ze dne 24. 4. 2017, č. j. KRPS-134767-11/ČJ-2017-010022. Žalobce mj. uvedl, že se nemá kam na Ukrajinu vrátit. V případě vycestování by mu hrozilo nebezpečí z důvodu probíhající války na Ukrajině. Pokud by se na Ukrajině přihlásil, půjde bojovat na Doněck vzhledem k tomu, že je blízko.

Ministerstvo vnitra vydalo dne 24. 4. 2017 závazné stanovisko pro potřeby řízení o správním vyhoštění, podle něhož je vycestováním žalobce na Ukrajinu možné. Podle závazného stanoviska žalobci v případě návratu nehrozí vážná újma ani vážné ohrožení života či lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci ozbrojeného konfliktu. Situace v Oděské oblasti, odkud žalobce pochází, je natolik uspokojivá, že umožňuje bezpečný návrat. Pokud jde o možné povolání do vojenské služby, jedná se o legitimní občanskou povinnost. Navíc podle zpráv již na východo-ukrajinské frontě nejsou mobilizováni vojáci, pouze dobrovolníci a profesionální vojáci.

Žalobce dne 25. 4. 2017 podal v zařízení pro zajištění cizinců žádost o mezinárodní ochranu. Ministerstvo vnitra rozhodlo rozhodnutím ze dne 28. 4. 2017, č. j. OAM-78/LE-LE05-LE05-PS-2017, o jeho zajištění podle zákona o azylu. Z tohoto důvodu bylo zajištění žalobce v režimu zákona o pobytu cizinců ukončeno dne 28. 4. 2017.

Krajský soud po zjištění, že žaloba je včasná a jsou splněny další podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ústní jednání soud nenařizoval, neboť takový postup neshledal nezbytným a žádný z účastníků v zákonné lhůtě 5 dní konání ústního jednání nenavrhoval (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

Soud nejprve konstatuje, že na soudní přezkum napadeného rozhodnutí nemá žádný vliv žalovaným uvedená skutečnost, že žaloba byla podána až poté, co bylo zajištění žalobce podle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ukončeno. Podmínkou pro soudní přezkum rozhodnutí správního orgánu není skutečnost, že účinky rozhodnutí v době přezkumu trvají (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Nelze proto odmítnout žalobu proti rozhodnutí o zajištění cizince jen proto, že toto zajištění již bylo ukončeno (srov. rozsudek NSS ze dne

13. 12. 2005, č. j. 4 Azs 128/2005-54, rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2011, č. j. 8 As 35/2011-80).

Relevantní právní úpravu představuje § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců podle něhož platí, že „[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud (...) b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání, c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, (...)“.

Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“ Podle odst. 2 platí, že „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

Žalobce namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že se žalovaný nezabýval existencí překážek vycestování podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Obecně lze konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu může spočívat v nedostatku důvodů, anebo v jeho nesrozumitelnosti [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Pro nedostatek důvodů je rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné tehdy, jestliže z jeho odůvodnění, a to ani v kontextu s obsahem správního spisu, nelze seznat důvody, proč správní orgán způsobem uvedeným ve výroku. Odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince musí odpovídat konkrétním okolnostem daného případu a správní orgán má povinnost se vypořádat se všemi relevantními námitkami a skutečnostmi, které mu byly v době vydání napadeného rozhodnutí známy nebo vyšly najevo. Zdejší soud rovněž ve svých rozhodnutích zdůrazňuje, že při hodnocení přezkoumatelnosti je třeba napadené rozhodnutí vnímat jako celek a nelze jednotlivé části odůvodnění vytrhávat z kontextu napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek zdejšího soudu z 13. 4. 2017, č. j. 44 A 11/2017 – 27, dostupný na www.nssoud.cz).

V dané věci je třeba připomenout závěry rozhodnutí NSS, na něž odkázal rovněž žalobce. Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, vyslovil závěr: „I. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné

překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. II. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“ V odůvodnění tohoto usnesení pak mj. uvedl, že: „v případech, kdy bude již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé či pravděpodobné, že účel zajištění, tj. správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince, nebude moci být realizován, nebylo by možné zbavení či omezení osobní svobody cizince považovat za souladné s ústavním pořádkem, s mezinárodními závazky ČR v oblasti ochrany základních práv a podle současného právního stavu ani s citovanými ustanoveními návratové směrnice.“ Současně však připomenul, že je třeba „přihlížet k tomu, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR.“ Rozšířený senát NSS pak uzavřel, že „[p]okud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince. V opačném případě je však správní orgán povinen cizince neprodleně propustit na svobodu, neboť zásah do osobní svobody cizince by nemohl být považován za odůvodněný v situaci, kdy by bylo předem zřejmé či pravděpodobné, že zákonný účel omezení osobní svobody nebude moci být naplněn.“

Z uvedeného bezpochyby vyplývá, že žalovaný má povinnost se v případě zajištění cizince podle § 124 zákona o pobytu cizinců zabývat také případnými důvody znemožňujícími vycestování cizince ve smyslu § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, pokud jsou mu takové důvody v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V daném případě žalovaný posuzoval realizovatelnost vyhoštění, tj. zkoumal, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potencionálně možný. Soustředil se přitom primárně na otázku, zda je reálný předpoklad, že se do uplynutí lhůty zajištění podaří prostřednictvím zastupitelského úřadu Ukrajiny ověřit totožnost žalobce a vystavit mu náhradní cestovní doklad. V této části odůvodnění (čtvrtý odstavec na str. 4 napadeného rozhodnutí), pak rovněž uvedl, že mu „[n]ení známa žádná další překážka, která by realizaci vyhoštění bránila.“ Z rozhodnutí je tak patrné a seznatelné, že podle žalovaného před zajištěním žalobce nebyly známy žádné důvody znemožňující jeho vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. V tomto směru tedy lze souhlasit s žalobcem, že se žalovaný se případnými překážkami vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců explicitně nezabýval.

Tato skutečnost však nezakládá bez dalšího nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jak totiž vyplývá z citovaného usnesení rozšířeného senátu, žalovaný má povinnost se zabývat možnými důvody bránícími vycestování cizince podle § 179 zákona o pobytu cizinců za předpokladu, že mu jsou takové skutečnosti v době rozhodování o zajištění známy anebo vyšly v řízení najevo. Nelze přitom opomenout, že účelem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být cizinci uděleno správní vyhoštění. Žalovaný je povinen před vydáním rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění pouze předběžně

posoudit, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné (realizovatelné). V daném případě žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí v rámci podání vysvětlení uvedl pouze individuální okolnosti, které se týkaly jeho pobytu na území ČR. Neuvedl však žádné skutečnosti, které by bylo možné hodnotit jako důvody znemožňující jeho vycestování na Ukrajinu ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Na možné ohrožení spojené s válečným konfliktem na východě Ukrajiny a povinností nastoupit vojenskou službu upozornil až během účastnickém výslechu, který byl proveden po vydání napadeného rozhodnutí, kterým byl zajištěn. V době vydání napadeného rozhodnutí tak žalovanému nebyly známy žádné individualizované okolnosti, z nichž by vyplývalo, že je třeba posoudit, zda vycestování žalobce nebrání překážky podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Z obsahu správního spisu dále plyne, že žalobce nepochází z oblastí postižených válečným konfliktem na Ukrajině. Trvalý pobyt má na jihozápadě Ukrajiny v Oděské oblasti při hranicích s Rumunskem, kde v současné době neprobíhají a v minulosti ani neprobíhaly ozbrojené střety či válečné operace. Je obecně známo, že se válečný konflikt odehrává toliko na východě Ukrajiny. Oblast, ze které žalobce pochází, není tímto konfliktem dotčena, což je zdejšímu soudu známo i z úřední činnosti v souvislosti s projednáváním žalob ukrajinských státních příslušníků proti rozhodnutím žalovaného o jejich zajištění či o uložení správního vyhoštění. V tomto se také liší skutkové okolnosti projednávaného případu od rozsudku NSS ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 236/2015, na který žalobce odkazoval. V uvedené věci se totiž jednalo o státního příslušníka Irácké republiky, který pocházel z města Mosulu obsazeného Islámským státem, přičemž v době rozhodování o zajištění cizince zde byl válečný a nepřehledný stav. Tak tomu v daném případě nebylo a z tohoto důvodu nelze závěry vyslovené v uvedeném rozsudku NSS plně vztáhnout na nyní projednávanou věc.

V době vydání napadeného rozhodnutí nebyly zjištěny žádné skutečnosti (individualizované či neindividualizované), na základě nichž by bylo možné učinit předběžný úsudek o tom, že by v navazujícím správním řízení nebylo možné uložit žalobci správní vyhoštění z důvodů podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Za tohoto stavu tedy ani nebylo důvodu, aby se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zabýval existencí možných překážek vycestování. Soud proto neshledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným.

Žalobce dále namítal, že žalovaný v době vydání napadeného rozhodnutí neměl k dispozici závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování podle § 120 zákona o pobytu cizinců. K tomu je třeba uvést, že žalovaný si závazné stanovisko vyžádal dne 24. 4. 2017. Učinil tak ale až poté, co rozhodl o zajištění žalobce, což vyplývá z toho, že žádost má č.j. KRPS-134767-12/ČJ-2017-010022, a následuje až po rozhodnutí o zajištění. O zajištění tedy bylo rozhodnuto, aniž by žalovaný nejprve požádal Ministerstvo vnitra o závazné stanovisko a vyčkal na jeho vydání. Takový postup je v rozporu se závěry již citovaného usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, v němž se v bodě 30. uvádí, že pokud „bude správnímu orgánu již před rozhodnutím o zajištění cizince zřejmé, že by zde mohly být dány důvody znemožňující vycestování cizince ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, nebude oprávněn vydat rozhodnutí o zajištění cizince dříve, než si opatří závazné stanovisko Ministerstva vnitra k tomu, zda je vycestování cizince možné (ve vztahu ke správnímu vyhoštění viz § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců).“ Nicméně toto pochybení žalovaného nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Závazné stanovisko vydané následně dne 24. 4. 2017 Ministerstvem vnitra totiž konstatuje, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné. Ministerstvo vnitra si přitom za účelem posouzení možnosti žalobce vycestovat na Ukrajinu obstaralo dostatečné informace ohledně aktuální situace na Ukrajině, které jsou jako příloha stanoviska součástí správního spisu. Uvedlo, že situace v Oděské oblasti, odkud pochází žalobce, lze považovat za natolik uspokojivou, že umožňuje jeho bezpečný návrat do země. Pokud jde o možnost povolání do vojenské služby, uvedl, že v současné době již na východo-ukrajinské frontě nejsou žádní mobilizovaní vojáci, nýbrž pouze dobrovolníci a profesionální příslušníci armády. Žalobce přitom toto závazné stanovisko Ministerstva vnitra a jeho závěry nikterak nezpochybnil. Lze tak učinit závěr, že vycestování žalobce na Ukrajinu do oblasti, z níž pochází, nebo do jiných oblastí nepostižených válečným konfliktem (např. do hlavního města Kyjeva) nebránilo ani v době vydání napadeného rozhodnutí žádné překážky ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. I kdyby tedy žalovaný vyčkal na vydání závazného stanoviska, nemohl by rozhodnout jinak, než jak rozhodl, neboť závazné stanovisko je pro výrok napadeného rozhodnutí závazné [§ 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)]. Pochybení žalovaného tedy nepředstavuje vadu zakládající důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť na zákonnost napadeného rozhodnutí nemohlo mít vliv [76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

Soud se v návaznosti na žalobcem uplatněný žalobní bod zabýval i otázkou, zda řízení není zatíženo takovou jinými vadami řízení, které by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud má za to, že žalovaný pochybil tím, že v rámci podání vysvětlení před vydáním rozhodnutí o zajištění nepoložil žalobci cílený dotaz na důvody znemožňující mu vycestování. Je pravdou, že povinnost uvádět takové skutečnosti leží primárně na cizinci, který se důvodů znemožňující vycestování dovolává. To však nezbavuje žalovaného povinnosti zjistit všechny skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch cizince (§ 50 odst. 3 správního řádu). Bylo na žalovaném, aby se vhodně kladeným dotazem (dotazy) pokusil zjistit, zda jsou na straně žalobce dány skutečnosti, které by mohly zakládat důvody znemožňující jeho vycestování. Takto žalovaný postupoval až během účastnického výsledku žalobce, který byl proveden po jeho zajištění. Během tohoto výsledku, o němž byl sepsán protokol č. j KRPS-134767-11/ČJ-2017-010022, se žalovaný dotázal, zda žalobci hrozí nějaké nebezpečí, které by znemožňovalo jeho vycestování. Teprve poté žalobce uvedl, že by mu hrozilo nebezpečí z důvodu probíhající války na Ukrajině. Nicméně i v tomto případě platí, že skutečnosti, jichž se žalobce dovolával, tj. válečný konflikt na východě Ukrajiny a povinnost nastoupit vojenskou službu, nepředstavují důvody, které by znemožňovaly jeho vycestování, jak již bylo uvedeno. Ani toto pochybení žalovaného tedy nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a nemůže být tedy důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí [76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Třetím výrokem soud přiznal podle § 35 odst. 2 věta první s. ř. s. ustanovenému zástupci žalobce hotové výdaje a odměnu za zastupování. Odměna advokáta činí 6.200,- Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) po 3.100,- Kč podle § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a náhrada hotových činí 600,- Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, náleží mu tedy i náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21% ve výši 1.428,- Kč. Celkem tak činí odměna a hotové výdaje ustanoveného zástupce 8.228,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. května 2017

Mgr. Jan Čížek, v.r.
soudce

Za správnost: Alena Lébllová